

δικαστηρίου τὸν κύριον τοῦ καταστήματος, ὅπως παραδώσῃ αὐτοῖς τὸ πτώμα. Παρουσιάζεται ὁ ἐναγόμενος, ὁ Κ. Hermann (τοιοῦτον τὸ ὄνομα τοῦ εὐγενοῦς βιομηχάνου), ὁ δὲ πρόεδρος, ὅλος ὑπὸ ψυχικῆς ἀγανακτήσεως καταχόμενος τὸν προσκαλεῖ, ἐπ' ἀπειλῇ μάλιστα, νὰ παραδώσῃ τὸ πτώμα.

— Ἄς μὲ πληρώσωσι καὶ τὸ πτώμα εἶναι ἰδικόν των, ἀπαντᾷ ἀπαθὴς ὁ Κ. Hermann.

— Ἀλλὰ τὸ φέρετρον δὲν εἶναι ἰδικόν σου· ἐπληρώθη παρ' αὐτῶν καὶ ἐντὸς τοῦ φερέτρου αὐτοῦ εἶναι ὁ νεκρὸς, ἀπήντησεν ἐξημμένος πάντοτε ὁ πρόεδρος. Οἱ κληρονόμοι ἀπαιτοῦν τὸ ἀνῆκον αὐτοῖς φέρετρον· πρόσεξον δὲ μὴ ἐγγ' ἕξῃς τὸν νεκρὸν, διότι ἀρέσως σὲ καταδικάζω ὡς ἱεροσυλον καὶ βεβηλωτὴν ἐνταφιασμοῦ.

Καὶ ὁ πρόεδρος ἔτριψε τὰς χεῖρας, εὐχαριστημένος διότι εὔρε τέλος πάντων μίαν νομικὴν διέξοδον.

— Καλὰ, ἀπήντησεν ἐν τοσούτῳ ὁ ἐντιμος κερδοσκοπός. Δίδω δεκαπέντε λίρας, τὰς ὁποίας ἐπλήρωσαν διὰ τὸ φέρετρον, καὶ φυλάττω τὸ πτώμα, ἕως οὗ μὲ πληρώσωσιν ὅλα ὁμοῦ.

Ὁ πρόεδρος ἔμεινεν ἀναπολόγητος. Ἐσκέφθη ἐφ' ἱκανὴν ὥραν, διὰ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν κρατῶν τὴν κεφαλὴν του, κατόπιν δὲ μετὰ σοβαρότητος, προεδρικῆς ἀληθῶς, ἀτενίσας τοὺς ἐνάγοντας·

— Τί νὰ σὰς κάμω; εἶπεν ἡ Ἀγγλικὴ νομοθεσία οὐδὲν προβλέπει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Ὅταν ἐν τοσούτῳ τὸ πτώμα ἀρχίσῃ νὰ σήπηται καὶ ἡ ἀποφορὰ προσβάλλῃ τοὺς ἐκτὸς τοῦ οἴκου διαβαίνοντας, οἱ γείτονες ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἐπὶ τῆς δημοσίου ὑγείας ἐπιτροπῆς. Ἀποσύρθητε!

ΟΥΔΑΜΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΖΩΗ.

Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ.
Ἰησοῦς Χριστός.



Εἶν' ἀπ' αἰώνων ὁ Θεὸς ἀγέννητος ὑπάρχων.
Νοῦς ἀπειρος αἰώνιον ἀλήθειαν ἀχρόνως
Γεννῶν Αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ, πρωτότυπος Γεν-
νάρχης,

Ἀλήθειαν ἀπόλυτον, φῶς γέννημα' αἰδίου
Φωτὸς, Θεὸν ὁμοφυῆ Υἱὸν Θεοῦ καὶ Λόγον,
Πηγὴν ζωῆς ἀέναντον, πανάγαθον Σοφίαν.

Αὕτη ἀπὸ τοῦ μηδενὸς παρήγαγε τὸ σύμπαν.

Ἀλήθεια ἀόρατος ὁρατοποιηθεῖσα

Εἰς ὄντα Ὑλῆς, ἣν αὐτὴ Δημιουργὸς Σοφία
Πανσόφως Εὖρ' ἐξ ἑαυτῆς, κ' ἡμῖν ἀκαταλή-
πτως

Τὸν Κόσμον δ' ἡρυσούργησεν εἰς κάλλος κ' ἁρ-
μονίαν

Καὶ ὕψος ἀριστούργημα ἐξαίσιον καὶ θεῖον.

—
Ὡ πάνσοφε Ἀλήθεια! Υἱὲ Θεοῦ καὶ Λόγε!

Σὺ δ' ὑπάρχων ἐν παντὶ δημιουργήματί Σου,

Ἐν ἀοράτῳ κ' ὁρατῷ, ἐν ὕλικῳ κ' αὐλῳ.

Ἀλήθεια αἰώνιε! συνέχου· ἀλανθάστως

Παντὸς ὄντος τὴν ὑπαρξιν πρὸς ἄριστόν τι
τέλος

Ὁ ὢν τῶν ὄντων ἡ ζωὴ κ' ἡ ἀρχικὴ αἰτία
Συνδέουσα διὰ δεσμῶν τὸ πᾶν ἀκαταλήπτων

Ὡ Σὺ, ἐν ᾧ κινούμεθα, καὶ εἴμεθα καὶ
ζῶμεν

Ἡμεῖς, πρὸς οὓς ἐχάρισε τὴν θεῖαν τῆς εἰ-
κόνα

Ἡ Σὴ ἀκτανόητος Τρισήλιος Θεότης

Σὺ φώτισόν με, ὦ Υἱὲ Θεοῦ, Θεὲ καὶ Λόγε!

Βοήθησόν με τὴν ζωὴν τὴν πανταχοῦ νὰ
ψάλλω,

Τὸν θάνατον ἀνύπαρκτον ἐν τῷ παντὶ νὰ
δείξω,

Ἐκ ταύτης τῆς θεογενοῦς ἀντλοῦσα ἀλη-
θείας

Ἅγιον μῦρον, τῆς οἰκτρᾶς καρδίας μου τὸ
ἄλγος

Ἰαῦον ὄχι δι' ἀπλῶν κοινῶν παραμυθίων,
 Ἀλλὰ διὰ μαρμαρυγῶν τῆς θείας Ἐπι-
 στήτης,
 Ἦς εἰ τὸ Κέντρον, ὦ Ὑῖς Θεοῦ, Θεὸς καὶ
 Λόγος!
 Καὶ ἤς Εἴ Σὺ δ' ὕπατος αὐτομαθῆς διδάκτωρ.

— Τοῦ σύμπαντος δημιουργὸς Τρισήλιος Θε-
 ότης
 Τὴν ὕλην, ἣν παρήγαγεν ἐν τῇ Αὐτῆς Σοφίᾳ,
 Καὶ ὥσπερ ἡ Ἀλήθεια Αὐτῆς ἡ ζωνοφόρος
 Περιεδόθη ὁρατῇ ἐν κόσμῳ γενομένην —

— ὦ! ἄρρητον μυστήριον, ὦ! θαῦμα τῶν
 αἰώνων!
 Ἐμόρφωσεν εἰς σώματα τριαδικῆς εἰκόνης
 Ζῶα, φυτὰ καὶ ὄρυκτὰ· τριῶν κτισμάτων
 εἶδη

Ἐν ἑαυτοῖς κατέχουσιν ὁλόκληρον τῆς ὕλης
 Τὸν μέγαν ὄγκον. — Προσφιλὲς ὁ ἀριθμὸς
 τοῦ τρία
 Τῇ Τρισαυγεί Θεότητι, τῇ κοσμοουργῷ Σοφίᾳ.
 Καὶ τοῦτον ἀπεικόνισεν ἐν κτίσμασί της
 πλείστοις.

Ἐν γένει ἐν τῇ τῶν φυτῶν καὶ ὄρυκτῶν καὶ
 ζώων

Τριαδικῇ ταύτῃ μορφῇ καὶ ἐν τῇ τοῦ ἀν-
 θρώπου

Ἀύλῳ φύσει, ἥπερ εἶν' ἀντίτυπον τῆς θείας
 Τριαρχικῆς Θεότητος, Τριαδικῆς οὐσίας.

— ὦ! Εἴν' ἡ σφαῖρ' αὕτη τῆς γῆς ταμεῖον
 ἐν τῆς ὕλης,

Ἦτις τὸ σύμπαν συμπληροῖ τοσοῦτων κό-
 σμων πλήρες

Καὶ ἡ ζωὴν ἐν ἑαυτῇ διηνεκῇ κατέχει,
 Διότι εἶνε γέννημα ἀδύτου ἀληθείας·
 Διότι ὁ αἰώνιος Ὑῖς Θεοῦ καὶ Λόγος
 Δι' αὐτῆς ἔγειν' ὁρατὸς, αὐτὴν δημιουργήσας.

— Θάνατος ὄθεν οὐδαμοῦ, ζωὴ παντοῦ ἐν
 πᾶσι

Τοῖς κτίσμασι τοῖς ὑλικοῖς, ὡς καὶ ἐν τοῖς
 αὐλοῖς.

Μεταβολὴ μόνον εἰδῶν, μετάπλασις τῶν
 ὄντων

Τῆς ὕλης, ἥτις ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο μεταβαίνει
 Ὅν ὑλικόν, τὴν κεντρικὴν ζωὴν ὑπηρετοῦσα,

Ἦτις αὐτῇ ἐδώρησε τὸ εἶναι μέχρις ὅτου

Τούτων τῶν ἀλλοιώσεων τὸ τέρμα φθάσῃ,
 ὅπερ
 Ἐν τῇ βουλῇ τοῦ Πλαστοουργοῦ ἐστὶν ἐγγε-
 γραμμένον
 Κ' ἕκαστον τότε ἄτομον τὸ ἀρχικόν του
 εἶδος
 Προσλάβῃ ἀμετάβλητον ζωῆς ἀτελευτήτου.

— ὦ! Ἰδοὺ θάλλει ἐπὶ γῆς καλλίφυλλον τὸ
 δένδρον·

Ἐρατεινὴ ροδωνιά κ' αἱ χεῖρες τῶν χαρίτων
 Δι' ἀγλαῶν στολίζουσιν αὐτὴν κ' εὐόσμων
 ῥόδων,

Ὅταν τὸ καλλιθέφαρον ἔαρ τὴν αὔραν
 πνεύσῃ

Τὴν μυροδόλον τοῦ τερπνοῦ καὶ ἱλαροῦ
 Μαίτου

Καὶ διὰ πάσης καλλονῆς ἡδίστης, τερψι-
 θύμου

Τὸ στῆθος τὸ καλλίγονον τῆς γῆς κατακαλ-
 λύνῃ,

Ἦμιν εἰκόνα ζωγραφοῦν καλλίστην Παρα-
 δείσου

Ἀπολωλότος· — Καυστικοῦ πνοῇ ἀνέμου
 πνέει

Λιφνίδιος, ἡ θάλλουσα ροδωνιά νεκροῦται,
 Οἱ πλήρεις φύλλων κλάδοι της καὶ ῥόδων ἡ-
 δυόσμων

Πίπτουσι κάτω εἰς τὴν γῆν ὠχροὶ, ἐξηραμ-
 μένοι!

Κ' οἱ κόλποι τῆς κοινῆς μητρὸς τοῖς γίνον-
 ται μνημεῖον!

Τάφος θανάτου κρυεροῦ! ὦ! λέγομεν τὸ
 δένδρον,

Ἦ θαλερὰ ροδωνιά ἔπεσεν, ἐξηράνθη,
 Ἀπέθανεν, ἀπώλεσε τὸ ζῆν, καὶ τὸ ὑπάρχειν!

— Καὶ ὅμως δὲν ἀπέθανε, μετέβαλε τὸ
 εἶδος

Ἦ ὕλη, ὅπερ ἐν αὐτῇ ἔλαβε μορφωθείσα
 Ὑπὸ τοῦ Πλάστου εἰς φυτὸν καλλίφυλλον,

ροδῶδες!

Μόνῃ παρήλθεν ἡ μορφή, ἀλλ' ἡ οὐσία μένει
 Τῆς ὕλης, μεταβαίνουσα ἰδοὺ εἰς εἶδη νέα

Ἀκμάζοντα ἐν τῇ ζωῇ. — Ἐκεῖ ἐνθα ἡ ῥίζα
 Ἦν τῆς καλῆς ροδωνιάς, εὐώδης χλόη

θάλλει

Καὶ ἐπ' αὐτὴν ἀντλεῖ ζωῆς τὰ νάματα τὰ
θεῖα
Χρυσάλις νέα πνέουσα λεπτὴν ζεφύρου αὔραν,
Ἦτις ῥοδώδους, γλυκερᾶς πληροῦται εὐω-
δίας!
Καὶ χῶμα γῆς ὡς μία δρᾶξ τῆς γῆς ἐκεῖ τὸ
γέρνον
Καλύπτει περισσότερον. Λοιπὸν ἡ ἐρασμία
Ῥοδοανθῆς ῥοδωνιά ἰδοὺ δὲν ἐξωντώθη!
Δὲν ἀπωλέσθη, τῆς ζωῆς δὲν ἔχασε τὸ εἶναι.
Ζῇ ἐν τῷ ὄντι· πάλιν ζῇ μετασχηματισθεῖσα
Εἰς εἶδη ἑτερογενῆ καὶ ὁμογενῆ ὁμοίως
Φύσεως πάλιν ὕλικῆς· ζῇ ἐν τῇ Χρυσάλιδι·
Ζῇ ἐν τῇ αὔρᾳ τῇ τερπνῇ· ζῇ πάλιν ἐν τῇ
χλόῃ,
Ζῇ ἐν τῷ χῶματι τῆς γῆς, εἰς ὃ ῥοδώδης
σπόρος
Κρύπτεται, καὶ τρεφόμενος σ' τὴν μητρικὴν
ἀγκάλην
Τῆς γῆς κατὰ τὸ προσεχές θ' ἀναβλαστήσῃ
Ἑαρ
Νέος βλαστὸς ῥοδωνιάς, καὶ ἐν τούτῳ θ' ἀνα-
ζήσῃ
Ἢ πρὶν ἐκείνη, τὸ τερπνὸν ῥοδοανθές τῆς
εἶδος
Οὕτω διαιωνίζουσα ἀπὸ δημιουργίας.
— Θάνατος τοίνυν οὐδαμοῦ, ζωὴ παντοῦ
ἐν πᾶσιν.
Οὕτε τοῦ εἶδους τελευτῇ, ἀλλὰ ἀπὸ ἀτόμου
Εἰς ἄτομον μετάβασις τοῦ ὕλικου στοιχείου.
Ταῦτα τὴν λειτουργίαν τῶν ἔνδον τινὸς ἀ-
τόμου
Πληροῦσι κατὰ τὰς σοφὰς τοῦ Πλάστου δι-
ατάξεις,
Κατὰ τοὺς νόμους, οὓς Αὐτὸς ἔθετο ἐν τοῖς
οὖσι·
Καὶ θάλλον ζῇ τὸ ἄτομον ἐπὶ τῆς γῆς τὴν
ὄψιν.
Εἶτα, ὑπεῖκον τῇ κοινῇ τῶν ὄντων διατάξει,
Τῆς εἰδικῆς του συσκευῆς τοὺς ἰσχυροὺς συν-
δέσμους
Ἀπόλλυσι, καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἰσορροπία παύει,
Κ' ἐκλείπει πᾶσα τῶν αὐτοῦ ἐνέργεια ὁρ-
γάνων.
Τότε δὲ παύει ἐν αὐτῷ τῶν ὕλικῶν στοι-
χείων.

Κ' ἡ σύνθεσις, ἣν περ αὐτοῖς Δημιουργὸς ὁ
μέγας
Ἔδωκεν ἐν σκοπιμότητι καὶ ἀρμονίᾳ πάσῃ·
Καὶ ταῦτ' ἀποσυρόμενα εἰς τὸ κοινὸν τα-
μεῖον
Τῆς γῆς δὲν ἡσυχάζουσιν, ἀλλὰ πρὸς νέον
ἄλλον
Ὁργανισμὸν ἄλλων εἰδῶν καὶ ἀτόμων συνω-
θοῦνται,
Καὶ πάλιν συνθετόμενα πρὸς ἄλληλ' ἡ μετ'
ἄλλων
Μορφοῦσι ζώου ἢ φυτοῦ ἢ ὀρυκτοῦ τι εἶδος.
— ὦ! ἄλυσις θαυμάσιος — ὦ! Ἐξαισία
πλάσις!
Νοὸς Πανσόφου γέννημα! Ἐφεύρεσις γνη-
σία! —

Ὁ δ' ἄνθρωπος τὸ ἐξοχὸν τῶν δημιουργη-
μάτων,
Τὸ θαῦμα τῆς τοῦ Ποιητοῦ πανσόφου δια-
νοίας,
Τὸ σύνθετον ἐκ πνεύματος καὶ ὕλικῆς οὐσίας,
Εἶν' δυνατὸν τὸν θάνατον ἐν ἑαυτῷ νὰ φέρῃ;
Κ' ἀπόλλυται; — ὦ! Οὐδαμῶς αὐτὸς δὲν
ἀποθνήσκει,
Εἰρήνῃ ὅτε ἡ θέλησις αὐτοῦ διαφθαρεῖσα
Ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς ζωῆς αὐτὸν ἀπομα-
κρύνει
Καὶ εἰς τὸν ζόφον τοῦ κακοῦ αὐτὸν κατα-
βυθίζει,
Ἐνθα ἡ αἴγλη τοῦ φωτὸς οὐδέποτε εἰσδύει
Τοῦ ἀνεσπέρου εἰς ζώην τὸ πᾶν διατηροῦσα.
— Θάνατος τότε ἠθικὸς, ἐκούσιος, φρι-
κώδης,
Τῆς τ' ἀληθοῦς καὶ τ' ἀγαθοῦ πηγῆς καὶ
τοῦ ὡραίου
Ἀπομακρύνων! Θάνατος ὁ ἀληθὴς καὶ μόνος!
—
Ἄλλως δὲν θνήσκει ὡς εἰκὼν τοῦ Πλάστου
ἐξαισία·
Ὡς Νοῦς Ἐκεῖνος ἄπειρος ἐν τῷ παντὶ ὑ-
πάρχει,
Ἀλήθεια ἀόρατος ὀρατοποιηθεῖσα
Ἐν τοῖς δημιουργήμασιν, ἃ ἕκτισ' ἐκ τῆς
ὕλης

Ἦν ἐπενόησεν Αὐτὸς πανσόφως, πανθα-
 μάστως,
 Κ' ἀκαταλήπτως ἐν αὐτῇ ἐδρεύων τὴν διέπει
 Ἐν ἁρμονίᾳ θαυμαστῇ, ἐν εὐκοσμίᾳ πάσῃ,
 Ἡ Κεντρικὴ Αὐτὸς Ζωὴ ὑπάρχων ἐν τοῖς οὐσι,
 Τὸ Πνεῦμα τὸ αἰετίζων, τὸ μέγα Ὄν τῶν
 ὄντων.
 — Ὁμοίως καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ὑπ'
 Ἐκείνου
 Νοῦς ζῶν Ἐκείνου τοῦ Νοῦς εἰκὼν περιλη-
 μένη,
 Φέρων τὰς θείας χάριτας Ἐκείνου κατὰ
 δόσιν
 Ἀνάλογον τῷ πλάσματι ὡς πρὸς τὸν μέγαν
 Πλάστην.
 Ἐντὸς δὲ σκεύους ὑλικοῦ πανσόφως, πανα-
 γάθως
 Ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πλαστοουργοῦ εὐνόως
 πεπλασμένου
 Ἰδρύθη οὗτος δύναμις θεοειδῆς, κινουσα
 Τὸ σκεῦος τὸ σωματικὸν εἰς πάσας τὰς κι-
 νήσεις,
 Εἰς ἃς ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ ἐστὶ προωρισμένον,
 Ὅπως τὸν νοῦν ὑπηρετῇ εἰς τὰς πολυειδεῖς
 του
 Πρὸς τ' ἀγαθὸν καὶ τ' ἀληθὲς κ' ὥρατον ἐ-
 νεργείας,
 Δι' ὧν τὸν μέγαν Πλάστην του πιστῶς ἀπ-
 εικονίζων,
 Καὶ πρὸς Ἐκείνον, ὅς ζωῆς καὶ ἀληθείας
 Κέντρον
 Ὑπάρχει ἀπαιώνιον, εἰκότως προσεγγίζων.
 —
 — Τοιοῦτος ὧν ὁ ἄνθρωπος, θεός τις πε-
 πλασμένος
 Ὑπὸ Θεοῦ τοῦ ποιητοῦ τῶν πάντων τοῦ
 Ἀνάρχου,
 Καὶ ὧν ὁμοίωμα Αὐτοῦ, ὅν ἄϋλον ἐν ὕλῃ,
 Πνεῦμα ἐν σκεύει σώματος ἐξ ὑλικῶν στοι-
 χείων,
 Ὡς πρὸς τὸ σῶμα, ὅπερ εἶν' τεμάχιον τῆς
 ὕλης
 Τῆς Θεοκτίστου, οὐδαμῶς καταστροφὴν λαμ-
 βάνει
 Κ' ἐξόντως ἐκ τῆς ζωῆς, ὅπταν ἡ οὐσία
 Ἡ ἐν αὐτῷ θεοειδῆς καὶ ἄϋλος τ' ἀφήσῃ,

Τὸν ἀδιάρρηκτον αὐτῆς σύνδεσμον μετ' ἐ-
 κείνου ῥηγνύουσα κατὰ βουλὰς ἡμῖν ἀκατα-
 λήπτους!
 Μεταβολὴν σωματικῆς μορφῆς λαμβάνει
 μόνον
 Ἡ ὕλη, ἣν περ ἔφερε, κ' ἐξ ἧς ἦν πεπλα-
 σμένον,
 Εἰς τὰ ἐξ ὧν σπηήμαστο ὁμοφυῶν στοιχείων
 Ἡρέμα μεταβαίνουσα κατ' ἀνωτάτους νό-
 μους.
 —
 Ἡ γῆ ἡ μήτηρ ἡ κοινὴ τῶν ὑλικῶν ἀτόμων
 Τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κατ' εἶδη φαινο-
 μένων
 Δέχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὸ σκεῦος τὸ
 γεῶδες
 Τοῦ προσφιλοῦς προσώπου μας, ὅπερ ἀπε-
 χωρίσθη
 Ἀπὸ τοῦ ὄντος ἐν αὐτῷ θεοειδοῦς στοιχείου,
 Τοῦ ἀοράτου πνεύματος κ' ἀναλλοιώτου
 μόνου.
 Καὶ μετὰ μητρικῆς στοργῆς ἐν ᾧ τὸ περι-
 θάλπει,
 Τὴν, ἣν περ ἔφερε, μορφήν ἀνθρώπου ἀφανίζει,
 Τὰ ἐξ ὧν συνετίθετο στοιχεῖα ἀφαιροῦσα.
 Ἐκ τούτων δὲ ὀργανικὰ κ' ἀνόργανα μορ-
 φώνει
 Σώματα, καθ' οὓς ἔδωκεν ὁ μέγας Νομοθέτης
 Νόμους σοφοὺς ἐν τῇ αὐτοῦ δημιουργῷ Σοφίᾳ.
 Κ' ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ σώματος φιλτάτου μας προ-
 σώπου
 Μυρία ὅσα ἔντομα εἰς τὴν ζωὴν καλοῦνται,
 Λαμβάνουν σάρκα ἐξ αὐτοῦ μορφῆς ἑστώ
 ἀλλοίας
 Χλόη καὶ ἄνθη ἱλαρὰ, καλλίχροα, ὥρατα
 Ἐκ τούτου σχηματίζονται κατὰ μορφὰς
 ποικίλας
 Κόκκος λεπτότατος χρυσοῦ, σιδήρου ἢ ἀρ-
 γύρου
 Προστίθεται εἰς τὰ τῆς γῆς μεταλλοφόρα
 στήθη
 Καὶ εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἀτμῶν ἀτμοὶ ἀε-
 ριώδεις
 Ἡρέμα ἀναβαίνουνσι νεφέλας συμπληροῦντες.

Καὶ οὕτως οὐδὲν μόνον ἀπόλλυται τῆς ὕλης,
 Ἐξ ἧς ἐκείνη ἡ μορφή ἦν συνεσκευασμένη
 Τοῦ προσφιλοῦς προσώπου μας· ἀλλὰ μορ-
 φὰς παντοίας
 Λαμβάνει ἄλλων ἐπὶ γῆς παντοίων ζωῆς
 ὄντων,
 Κ' ἐν τούτοις ζῇ παντοειδὲς τελούσα ἐνεργείας.
 Ἀλλὰ ἡμεῖς θλιβόμεθα! θλιβόμεθα! διότι
 Τὴν προσφιλή δὲν βλέπομεν μορφήν πλέον
 ἐκείνου,
 Ἐξω καὶ ἡ οὐσία του ἡ ὕλική ἄν μένη,
 Ζῶσα ἐν τούτοις εἰς φυτοῦ ἢ ζώων ἄλλου
 σχῆμα!
 Κ' εἰς αὐξήσειν συντρέχουσα ὁμοειδῶν ἀτόμων
 Ἀλλων! Ἀλλὰ ἡ θλίψις μας ἡ τόση εἶν' δι-
 καία;
 — Μορφή ἐκεῖν' ἡ προσφιλὴς τῆς ὕλης τοῦ
 φιλάτου
 Προσώπου, ἣν ἐχάσαμεν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλ-
 μοῦ μας,
 Ἦν ἐπὶ γῆς ἐβλέπομεν μικρὸν πρὶν κινου-
 μένην
 Καὶ ἐνεργοῦσαν ζωηρῶς παντοίας ἐνεργείας,
 Ἦτο ἐκείνη τῆς ζωῆς ἡ ἀληθὴς αἰτία;
 Ἦτο τὸ κέντρον πράξεων καὶ διανοημάτων
 Τόσων καλῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ τόσων αἰ-
 σθημάτων
 Περικαλλῶν ἦτο πηγὴ καλλιέρους; ὦ! ἦτο
 Μορφή ἐκεῖν' ἡ ὕλική τὸ ὄν τὸ προσφιλὲς μας;
 Ὅχι βεβαίως! Ἐπειδὴ καὶ ἡ προσφιλὴς εἰ-
 κὼν του
 Ἐκ τῶν μικρῶν μας ἤθελε συγκινηθῆ δακρύων,
 Ἦθελε φεῦ! τὰ χεῖλη τῆς τ' ἀγαπητὰ κι-
 νήσει
 Κ' ἐκφράσει τῆς καρδίας τῆς τὰ πάθη καὶ
 τοὺς πόνους!
 Σ' τὸ ἄλγος τῆς καρδίας μας δ' ἀνταποκρι-
 νομένη
 Ἦθελε τῶν ὁρμάτων τῆς τῶν ἱλαρῶν ἀφήσει
 Οἶμοι! τρυφὰς θαλερὰς δακρύων θυμοδόρων!
 — Ἀλλ' ὅχι δὲν ἦν ἡ μορφή ἡ ὕλική τὸ
 ὄν μας
 Τὸ προσφιλὲς! τὸ ἐν αὐτῇ ἐν χρόνῳ ἐνοι-
 κῆσαν

Πνεῦμ' αἶνον, θεοειδὲς, οὐδέποτε οὐδεμίαν
 Μεταβολὴν, ἀλλοίωσιν λαμβάνον, ἦν ἐκεῖνο
 Καὶ εἶνε τὸ ἀγαπητὸν αἰεὶ ὑπάρχον ὄν μας!
 Ἐκεῖνο τῶν κινήσεων καὶ ἐνεργειῶν τῆς ὕλης,
 Ἦν ἔφερ' εἰς ἀνθρώπινον μορφήν σχηματι-
 σμένην
 Τὸ ἀρχικὸν ἦν αἷτιον τῶν φίλων αἰσθημάτων
 Καὶ λογισμῶν καὶ πράξεων καὶ λόγων ἦτο
 κέντρον
 Ἐκεῖνο δὲ. Καὶ ὡς πιστὸν ὁμοίωμα τοῦ
 Θεοῦ
 Τρισυποστάτου Πνεύματος αἰῶλου, αἰωνίου,
 Θεοῦ τοῦ ὄντος εἰς αἰεὶ πρὸ πάντων τῶν
 αἰώνων,
 Τοῦ ὕλικου σκηνώματος αὐτοῦ ἀποχωρῆσαν,
 Τὸ ὄν μας τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο διαμένει
 Ζῶν ὅλως ἀναλλοιώτον ἐκεῖ, ἐνθα ὠρίσθη
 Ὑπὸ Θεοῦ διαμονὴ αἰώνιος πνευμάτων.
 Ζῶν ἐκεῖ μένει, μέχρις οὗ τὸ πλήρωμα ἐπέλθῃ
 Τοῦ χρόνου, ὃν ὁ ἄχρονος Δημιουργὸς τῶν
 πάντων
 Ἐν τῇ πανσόφῳ Του βουλή ἔχει ἐγγεγραμ-
 μένον,
 Ὅτε τὸ πνεῦμα τ' αἶνον ἐκάστου ἀνθρω-
 πίνου
 Προσώπου τὸ διαλυθὲν ἐξ ὕλης σκηνώματός του
 Μετ' ὅσον ἀκατάληπτον σ' τὸν νοῦν μας θ'
 ἀναλάβῃ,
 Οὐδέποτε ἀλλοίωσιν νὰ πάθῃ πλέον μέλλον,
 Ἀλλ' εἰς αἰεὶ μένον αὐτὸ αἰθέριον καὶ θεῖον,
 Ἀνώτερον μεταβολῆς τῇ ὕλῃ νῦν οἰκείως!
 Τοιοῦτον, οἷον ὁ Υἱὸς Θεοῦ Θεὸς καὶ Λόγος
 Ἀπὸ τοῦ τάφου ἐγερθεὶς ἀνέλαβε τὸ σῶμα!
 — Ὡ ἱερὰ ἀλήθεια! ὦ! θαῦμα τῶν θαυ-
 μάτων
 Ἀπίστευτον τῷ ἔχοντι καρδίαν πωρωθεῖσαν
 Ὑπὸ τῶν φαύλων τῆς παθῶν, καὶ νοῦν τε-
 τυρλωμένον
 Ὑπὸ τοῦ σκότους ἀσεβοῦς καὶ ἀθέου φιλαυ-
 τίας!
 Καὶ ἐπειδὴ τὸ αἶνον, θεοειδὲς μας πνεῦμα
 Τὸ ἐπὶ γῆς ἐν σώματι ἐνύλω κεκλεισμένον,
 Εἶνε εἰκὼν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, Ὅπερ
 Κέντρον
 Ἔστι ζωῆς ἐνδελεχοῦς, ἀπείρου, πρὸς Ἐκεῖνο

Ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ἐπὶ γῆς Ἐνύλου φυλα-
 κῆς του
 Τὸ πνεῦμα Ἐξερχόμενον τοῦ προσφιλοῦς μας
 ὄντος
 Προέρχεται καὶ πάντοτε τῇ χρήσει ἀναλόγως,
 Ἦν τῆς ἐν γῇ ἐποίησε θείας ἀποστολῆς του,
 Καὶ πρὸς τὴν τοῦ προορισμοῦ ἐκτέλεσιν συμ-
 φώνως,
 Καθ' ἣν εἰς τὴν τοῦ ἀληθοῦς καὶ ἀγαθοῦ
 Ἑστίαν
 Τὴν φωτοβόλον ἔσπευσεν αὐτὸ νὰ προσεγγίσῃ
 Κ' ἐπιμελῶς νὰ λαμπρυνθῇ δι' ἀγλαῶν ἀκ-
 τίνων,
 Πρὸς τὴν τελειοποίησιν συμφώνως ἤδη ταύ-
 την,
 Πρὸς τὸ τῆς Ἀγιότητος καὶ Ἀληθείας Κέν-
 τρον
 Προσέρχεται, καὶ τὴν μονὴν ἀνάλογον Εὐ-
 ρίσκει,
 Ὡς εἶπεν ἡ Ἀλήθεια, ὁ Θεὸς Θεοῦ Λόγος,
 « Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς πολλαὶ μοναὶ ὑ-
 πάρχουν. »
 Κ' ἐκεῖσε ἀναπαύεται ἡ παραδιδομένη
 Εἰς θυμηδίαν ἱλαρὰν, δι' ἣν ἀνευ κατόπτρου
 Τὸ Θεῖον ὄρα πρόσωπον κ' ἀγάλλεται εὐ-
 θέως,
 Ἡ βυθισμένη εἰς δεινὴν θλίψιν καὶ ἀθυρίαν,
 Δι' ἣν δὲν βλέπει τὸν Θεόν, σφοδρῶς ἐπιθυ-
 μοῦσα,
 — Κατάστασις ἀνάλογος τῷ βίῳ, δὲν διήλθεν
 Ἐπὶ τῆς γῆς διάγουσα κακῶς ἢ εὐαρέστως!

—
 Λοιπὸν οὐδαμοῦ θάνατος ! κ' ἐξόντωσις τε-
 λεία !
 Οὐτ' ἐν τῇ ὕλῃ, οὔτε δὲ ἐν τοῖς αὐλοῖς οὔσι
 Τὸ πᾶν διότι ἐν αὐτῷ ἀπείρους ἀληθείας
 Ἐμπεριέχει τοῦ Νοῦς γεννήματα τοῦ Θεοῦ,
 Ἡ εἰν' ὀρατοποίησις πανσόφως πεπλασμένη
 Τῆς ἀπολύτου καλλονῆς καὶ παντοδυναμίας
 Τοῦ ὄντος, ὅπερ ἀφθίτον κ' αἰώνιον ὑπάρχει.

— Μεταβολὴ μόνον μορφῆς γίνεται ἐν τῇ
 ὕλῃ,
 Οὐχὶ δὲ κ' ἐν τῷ πνεύματι, ἀμεταβλήτῳ ὄντι

Καὶ μέλλοντι τὴν ὕλικὴν μορφήν του ν' ἀνα-
 λάβῃ,
 Ἦν εἶχεν, ὅτ' ἐπὶ τῆς γῆς ἦτο συνδεδεμέ-
 νον,
 Ἵνα τὸ κάλλος δι' αὐτῆς καὶ ὕψος τῶν κτι-
 σμάτων
 Τοῦ Ποιητοῦ τῶν ὕλικῶν μανθάνῃ καὶ ὑψῶται
 Πρὸς τὴν Ἐκείνου ἀπειρον κ' ἀπόλυτον ἰδέαν.

—
 Ἡ ὕλη μεταπλάττεται, ἀποχωριζομένη
 Τοῦ πνεύματος, καὶ εἰς μορφήν παντοειδῶν
 σωμάτων
 Μεταμορφοῦται, ἴσως δὲ πρὸς τὴν τελειο-
 τέραν
 Τῶν εἰδῶν πάντων μόρφωσιν, καὶ πρὸς τὴν
 ὁσημέραι
 Τῆς Ἐδρευούσης εἰς τὸ πᾶν ἀφθίτου Ἀλη-
 θείας
 Καὶ καλλονῆς παράστασιν ἐν τοῖς ἀτόμοις
 πᾶσιν
 Ἐντελεστέραν. Μόνον δὲ διηνεκῆς ὑπάρχει
 Τῆς ὕλης μεταποίησις κ' ἀπαυστος ἐργασία
 Τοῦ Πλάστου — « Ἐργαζόμεθα Ἐγὼ καὶ ὁ
 πατήρ μου
 Διηνεκῶς », τὸ ἀψευδὲς Ἐκεῖνό εἶπε στόμα.
 Κ' ἐν ἀνθρωπίνοις σώμασιν ὁμοίως πλαττο-
 μένοις
 Νέων αὐλῶν οὐσιῶν ἐμφύσησις Ἐκείνου,
 Αὐτῶν δὲ διατήρησις, ἀποχωριζομένων
 Τοῦ ὕλικου τῶν σώματος καὶ μενουσῶν ἐς
 ὅσον
 Τὸ θαῦμα ἔκεινο τελεσθῇ τὸ κορυφαῖον πάν-
 των !

—
 Λοιπὸν δὲν ἀπεθάνατε, ὦ ὄντα προσφιλῇ μου!
 ὦ πρόσωπά μου ποθεινὰ παιδίων καὶ συζύγου!
 Δὲν ἀπεθάνατε ! οὐχί ! αἱ ὕλικαὶ μορφαί σας
 Μόνον μετεποιήθησαν ἡ ὕλη των δ' ὑπάρχει,
 Ἐν ἄλλοις εἶδεσι ζωῆς τελοῦσα λειτουργίας.
 Ζῇ ἐν αὐτοῖς, αἱ δὲ ψυχαὶ αἱ αὐλοὶ καὶ θεταί,
 Ἀπαλλαγεῖσαι τῶν δεσμῶν τοῦ ὕλικου τῶν
 σκήνους
 Κ' ἐλθεῖσαι πρὸς τὸ Ὑψιστον τῆς Ἀληθείας
 Κέντρον,
 Ζῶσιν, ἀγίαν ἡδονὴν ἔχουσαι παρ' Ἐκείνου
 Τῶν μὲν διότι δὲν εἶχον ποσῶς ἤδη ἐξέλθει

Ἐκ τοῦ τῆς ἀθωότητος ἁγίου Παραδείσου!
 Τοῦ δὲ διότι ἠγάπησε τὴν ἀρετὴν ἐνθέρμως,
 Κ' νῦσέβει πρὸς τὸν Ὑψιστον τῆς ἀρετῆς
 Γεννάρχην.

Ω! ἱερὰ ἀλήθεια! σεπτὴ παραμυθία!
 Ἀκτινοβόλε θύγατερ τῆς θείας Ἐπιστήμης!
 Εὐχαριστῶ Σοι, Πάνσοφς υἱὲ Θεοῦ καὶ Λόγε!
 Ὅς εἰ αὐτῆς ὁ Ὑπατος αὐτομαθὴς Διδά-

κτωρ,
 Κ' Ὅς ὠδηγῶν με πρὸς αὐτήν, τῷ ἱερῷ της
 μύρῳ
 Τῆς τλήμονος καρδίας μου τὰ ἄλγην θερα-
 पेύεις!

Ἐν Σμύρνῃ τὸν Μάϊον 1874.

Σ. Κ. Λεοντιάδης.

ΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ.

Ἄλλοτε ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς κομήτου εἰς μέ-
 γαν ἐνέβαλε τὴν ἀνθρωπότητα τρόμον,
 τοὺς δὲ Βοημοὺς τῶν Οὐρανῶν, ὅπως ἀ-
 στρονόμος τις ἀπεκάλεσε τὰ οὐράνια ταῦτα
 φωτοβόλα σώματα, οἱ δεισιδαιμονέστεροι
 ἐξελάμβανον ὡς προσεχοῦς θανάτου σημεῖα.
 Ἦδη, ὅτε τὸ παντοδύναμον τῆς ἀστρονομι-
 κῆς τέχνης βλέμμα διορᾷ σχεδὸν καὶ τὰ
 ὑπὸ τὴν ἄνωθεν ἡμῶν αἰωρουμένην αὐλαί-
 αν φαινόμενα, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει κα-
 τάρθωσι νὰ παρακολουθῇ κατὰ βῆμα τῶν
 πλείστων ἐκ τῶν οὐρανίων σωμάτων τὴν
 πορείαν, οἱ κομήται εἰσῆλθον εἰς τὸ ὀριστι-
 κὸν σχεδὸν μέρος τῆς ἀστρονομίας καὶ, ἂν οἱ
 ἀπλοϊκώτεροι δὲν ἀπηλλάγησαν ἐξ ὀλοκλήρου
 εἰσέτι τῶν ἄλλοτε μεγάλων ψυχικῶν συγκι-
 νήσεων, οἱ πλείστοι γινώσκουσιν ὅτι οὐδεμίαν
 σχεδὸν ἀξίαν ἢ σπουδαιότητα φέρουν ἐν ἑαυ-
 τοῖς τὰ ἑτερόφωτα ταῦτα σώματα, διότι καὶ
 αὐτὸ τὸ φαινὸν φῶς, ὅπερ ἐκπέμπουσιν,
 ἀλλαχόθεν τὸ πορίζονται, ὅπως θέλει ἰδεῖ
 κατωτέρω ὁ ἀναγνώστης. Νομάδες τῶν αἰ-
 θέρων, ἀσκόπως πλανώμενοι καὶ πρὸς οὐ-
 δὲν ὀριστικὸν καταλήγοντες σημεῖον, οἱ κο-
 μήται ζωννύουσι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις

τὸν ἡμέτερον πλανήτην, τὴν μὲν ἡμέραν
 ἀόρατοι, τὴν δὲ νύκτα ὀρατοὶ διερχόμενοι·
 ἀφοῦ δ' ἐπὶ τινὰ χρόνον τέρψουν τὸ βλέμ-
 μα τῶν πολλῶν καὶ συγκινήσουν τοὺς ἔτι
 ἐκ τῶν τοιούτων συγκινουμένους λαοὺς, χά-
 νονται πέραν τῆς τροχιάς τῆς γῆς, ὅπου,
 ὅπως εὐφυῶς εἶπεν ἐσχάτως ὁ Κ. Hilleau,
 θὰ ὑπάρχῃ ἴσως προαιώνιον τοιούτων κοι-
 μητήριον.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἔσεται καὶ ἡ τύχη τοῦ
 φεγγαβοῦλου ἐκείνου λυσικόμου ἀστέρος, ὁ-
 σις ἐσχάτως μᾶς ἐπεσκέφθη καὶ τοῦ ὁ-
 ποίου τὰ ἔχνη οἱ φανατικώτεροι τῶν τοι-
 ούτων λάτρεις ζητοῦσι καὶ νῦν ἔτι πᾶσαν
 ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος. Καὶ ἐπειδὴ τὰ
 τοιαῦτα ζητήματα οὐδέποτε σχεδὸν γηρά-
 σκουσιν ἢ ἐξαντλοῦται, ἐπιστήμονες καὶ
 ἐφημεριδογράφοι ἐπανεφέρον κατὰ τὴν ἐμ-
 φάνισιν τοῦ οὐρανίου τούτου σώματος εἰς
 τὸ μέσον πᾶν ὅ τι ἀφορᾷ τοὺς κομήτας, καὶ
 τὰς πρότερον ἐσφαλμένας περὶ αὐτῶν ἰδέ-
 ας καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων τὰς ἀνακα-
 λύψεις. Ὀλίγα τῷ ὄντι τῶν προβλημάτων
 ὅσα ἐγκλείει ὁ ἄνωθεν ἡμῶν ἀπέραντος θύ-
 λος ἐτάραξαν πλείοτερον τῶν ἐπιστημόνων
 ἀνδρῶν τὰς φαντασίας καὶ διέψευσαν τῶν
 σοφῶν τοὺς ὑπολογισμούς. Ὁ Ἀραγὼ, ὁ
 διὰ τῶν βαθείων αὐτοῦ γνώσεων τοσοῦτον
 χρίσας φῶς ἐπὶ πολλῶν ζητημάτων τῆς ἀ-
 στρονομικῆς τέχνης, ἀφοῦ πολλαχοῦ τῶν
 συγγραμμάτων του ἀποδεικνύει τὸ ἀδύνα-
 τόν τῶν κομητῶν, ἀφοῦ βεβαίως ὅτι τὸ κε-
 νὸν οἰασθῆποτε μηχανῆς εἶναι πάλιν πυ-
 κνότερον τῆς ὕλης ἐκ τῆς ὁποίας σύγκειν-
 ται οἱ κομήται, καταλήγει οὐχ ἥττον εἰς
 τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς Γῆς
 εἰς κομήτην οὐδὲν παρουσιάζει τὸ ἀδύ-
 νατον ἢ ἀπίθανον! Ἄλλη θεωρία παρι-
 σταῖ τοὺς κομήτας ὡς παμμεγέθεις ἀεριώ-
 δεις ὄγκους, ἀπὸ ὑδρογόνου συγκειμένους·
 ἐκ δὲ τῆς προσψύσεως τοῦ ὑδρογόνου αὐ-
 τῶν μὲ τὸ ὀξυγόνον τῶν ἀτμοσφαιρῶν, τὰς
 ὁποίας οἱ ὄγκοι οὗτοι διέρχονται, πυρα-
 κτοῦνται, φωτοβόλα πυρὰ περιβαλλόμενοι
 καὶ ἐκπέμποντες. Ὁ Hilleau ὁμῶς παρα-
 τηρεῖ ὅτι, ἂν οὕτως εἴχῃ τὸ πρᾶγμα, οἱ πε-